

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 344/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť T. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 5 C 666/2001-348 z 1. decembra 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 Co 40/2009-369 z 9. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2011 doručená sťažnosť T. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 666/2001-348 z 1. decembra 2008 (ďalej aj „namietaný rozsudok okresného súdu“) v spojení s rozsudkom

Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 40/2009-369 z 9. apríla 2009 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 29. októbra 2001 podanou okresnému súdu domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti (rodinnému domu) vedenej na LV č..., kat. úz. H.. Sťažovateľka navrhla, aby okresný súd prikázal predmetnú nehnuteľnosť do jej výlučného vlastníctva s tým, že menšinovému spoluvlastníkovi vyplatí na vyporiadanie jeho podielu náhradu určenú na základe znaleckého posudku.

Okresný súd žalobe sťažovateľky vyhovel, avšak na odvolanie odporcu krajský súd zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie okresnému súdu. Následne okresný súd v novom konaní opätovne vyhovel žalobe sťažovateľky a krajský súd v odvolacom konaní jeho rozsudok svojím rozsudkom sp. zn. 4 Co 200/2005 z 29. júna 2006 potvrdil. Uvedený potvrdzujúci rozsudok krajského súdu bol však na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky spolu s prvostupňovým rozsudkom v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 MCdo 12/2007 Najvyšším súdom Slovenskej republiky zrušený a vec bola znovu vrátená okresnému súdu. Následne okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom, ktorým podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania zrušil s tým, že *„nariadil predaj nehnuteľností, ktoré boli predmetom konania a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania“*.

Proti výroku okresného súdu o trovách konania podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 40/2009-369 z 9. apríla 2009 rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok v sťažovateľkou napadnutom výroku ako vecne správny potvrdil. Podnet sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti namietanému rozsudku krajského súdu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky prípisom č. k. VI/2 Pz 79/10-8 z 29. marca 20190 odložila a rovnako prípisom č. k. VI/2 Pz 256/10-5 z 18. mája 2010 odložila aj jej opakovaný podnet v tejto veci.

Na základe namietaného rozsudku okresného súdu v spojení s namietaným rozsudkom krajského súdu sťažovateľka požiadala „o vykonanie tohto rozsudku, ktorým súd nariadil predaj rodinného domu súp. č... postaveného na parc... v kat. úz. H. zapísaného na LV...“.

V nadväznosti na to bolo sťažovateľke pripísom okresného súdu sp. zn. 5 C 666/20001 z 2. júna 20100 oznámené, že výkon tohto rozhodnutia nemožno nariadiť ex offo, a zároveň jej bolo odporučené obrátiť sa na súdneho exekútora na účely jeho výkonu.

Sťažovateľka ďalej uviedla:

„Obrátila som sa s informáciou na súdneho exekútora na vykonanie exekúcie podľa uvedeného vykonateľného rozsudku OS Pov. Bystrica 5 C 666/2001-348, pričom som obdržala informáciu, že predmetný rozsudok:

- *žiadnemu z účastníkov neukladá žiadnu povinnosť,*
- *žiadny z účastníkov nemá určené postavenie oprávneného a povinného,*
- *vykonateľnosť súdneho rozsudku výkonom exekúcie preto nie je dostatočne dobre možná, resp. nie je zákonom upravený postup pre výkon exekúcie na základe takto formulovaného výroku,*
- *nie je právne upravená právomoc exekútora zaťažiť druhého účastníka trovami exekúcie, keď tento účastník nemal súdom uloženú povinnosť a nebol v postavení povinného.*

Ako účastníčka konania tvrdím, že som bola poškodená na svojich ústavných právach predovšetkým tým, že právoplatný a vykonateľný rozsudok nie je možné vykonať pre nesúlady a rozpor medzi právnymi predpismi, v danom prípade medzi ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 142 ods. 1/ Obč. zák.) ustanoveniami občianskeho súdneho poriadku (§ 1, § 3, § 6) a ustanoveniami exekučného poriadku (§ 41 a nasl., § 134 a nasl.).

Takýmto rozporom medzi právnymi predpismi a vydaním rozhodnutia, ktoré je nevykonateľné, došlo k zásahu do mojich ústavných práv v zmysle čl. 20 Ústavy SR o práve vlastníť majetok a disponovať s týmto majetkom.

Nápravu nie je možné dosiahnuť iným spôsobom, nakoľko sa jedná o právoplatné rozhodnutie, domáham sa preto podľa čl. 127 ods. 2/ zrušenia rozhodnutí, ktorými bol založený nevykonateľný stav a tým nezákonný stav porušujúci moje základné práva. Domáham sa zrušenia rozsudku Okresného súdu Pov. Bystrica 5 C 666/2001-348 zo dňa 01. 12. 2008 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu Trenčín 5 Co 40/2009-369 zo dňa 09. 04. 2009 a žiadam, aby Ústavný súd SR vyslovil, že týmito rozhodnutiami boli porušené základné práva mňa sťažovateľky a že napadnuté rozsudky zrušuje a prikazuje prvostupňovému Okresnému súdu v Pov. Bystrici a Krajskému súdu v Trenčíne, aby vo veci vedenej pod spis. zn. Okresného súdu Pov. Bystrica 5 C 666/2001 znovu konal a rozhodol.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ústavy namietaným rozsudkom okresného súdu v spojení s namietaným rozsudkom krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 666/2001-348 z 1. decembra 2008

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 40/2009-369 z 9. apríla 2009

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že namietaný rozsudok krajského súdu (v spojení s namietaným rozsudkom okresného súdu) nadobudol právoplatnosť 28. mája 2009. Zákonom ustanovená dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti proti namietanému rozsudku krajského súdu začala preto plynúť odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia (28. mája 2009). Týmto ktorým dňom bolo konanie v právnej veci sťažovateľky právoplatne skončené. Sťažovateľka však odovzdala sťažnosť na poštovú prepravu až 20. júla 2011 a ústavnému súdu bola doručená 22. júla 2011. Z toho vyplýva, že sťažnosť bola ústavnému súdu doručená po uplynutí (kogentnej) lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo skončené napadnuté konanie (m. m. I. ÚS 38/98, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04, IV. ÚS 129/07).

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal a ani ju nevyzýval na odstránenie jej nedostatkov, keďže sťažnosť nespĺňala zákonom o ústavnom súde ustanovené náležitosti (najmä k nej nebolo pripojené

splnomocnenie pre advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom vyžadované podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011